

Două puteri

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată și experiența ne învață că există două mari puteri care luptă pentru dominația asupra sufletelor oamenilor: puterea întunericului și puterea luminii. În capitolul 9 din Cartea Apocalipsa ni se spune cum prima putere va acționa într-un mod teribil, fără precedent, la sfârșitul zilelor. O stea căzută din cer primește *cheia* fântânii Adâncului, o *deschide* și din ea iese o mulțime nenumărată de ființe aducătoare de nenorocire. Ele au un *împărat* peste ele, pe „îngerul Adâncului”, al cărui nume ebraic este „Abaddon” (distrugere), și în greacă „Apollyon” (distrugător), pentru a indica faptul că puterea sa întunecată se extinde asupra *tuturor* oamenilor, iudei și neamuri (păgâni).

Adesea se pune întrebarea, ce se înțelege prin cuvântul „Adânc”. Este un loc, o locație specifică, ceva ce poate fi perceput cu simțurile? Desigur că nu. Cuvântul sugerează mai degrabă că originea influențelor satanice, centrul și punctul de plecare al activității lui satan, se află în cele mai adânci adâncuri ale întunericului, păcatului și stricăciunii, în adâncuri care nu pot fi măsurate. O „groapă fără fund” - aceasta ne dă o idee despre zona din care provin deja astăzi influențele lui satan. Din această adâncime teribilă, de nepătruns, se va ridica într-o zi „un fum”, din care vor ieși nenumărații supuși ai lui „Apollyon” pentru a chinii oamenii și a-i arunca în nenorocire. Această putere teribilă este activă în lume începând de la căderea omului în păcat, deși nu în această formă teribilă.

Dar am vorbit despre *două* puteri. Există și o altă putere, o altă Persoană, care este numită și Împărat. Această Persoană este Isus, Cel care poartă numele de „Fiul Celui Preaînalt” în Evanghelia după Luca. Tărâmul din care El a venit și căruia Îi aparține este cerul. Nici aici nu trebuie să ne gândim efectiv la un loc anume, la ceva perceptibil simțurilor. Mai degrabă, suntem duși la cele mai înalte înălțimi de glorie, putere și binecuvântare. Scriptura vorbește despre un „al treilea cer” și despre „cerurile cerurilor”. De acolo a venit Isus, acolo Își are casa și tronul, dacă putem spune așa. Numele *Lui* este *Mântuitor, Salvator*.

Fiecare suflet de pe pământ, cu condiția să fie sănătos la minte și să fi ajuns la vârsta responsabilității, se află sub dominația uneia dintre aceste două puteri. Prin natura lor, toți oamenii sunt sub puterea și influența *distrugătorului*, al cărui scop final este să tragă sufletele în adâncurile propriei lui distrugerii. Prin har, însă, ei pot fi aduși sub puterea și influențele Fiului Celui Preaînalt, al cărui nume este *Salvatorul*. El Își întinde mâna Sa puternică, cu care vrea să îi elibereze de puterea întunericului și să îi aducă în Împărăția Sa. Fericiți, de trei ori fericiți toți cei care au apucat această mână salvatoare!

Aici nu există cale de mijloc; fie ești încă un supus al distrugătorului și ești pe calea distrugerii eterne, fie ai devenit un supus al Domnului din cer și ești acum pe calea gloriei eterne. Dumnezeu face ca vestea cea bună a mântuirii Sale să fie proclamată tuturor oamenilor și îi pune pe aceștia în fața unei alegeri: Cui vei sluji? Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea *fiecărui* care crede”, puterea prin care Dumnezeu smulge sufletele oamenilor din puterea distrugătorului și le așază în Împărăția Fiului dragostei Sale.

Citim în Apocalipsa 9 că soarele și văzduhul sunt întunecate de fumul care se ridică din fântâna Adâncului. Soarele și văzduhul ne dau lumină, dar fumul din Adânc întunecă totul. Creaturile care ies din „fum” sunt numite „lăcuste”. Lăcustele sunt animale foarte vorace, care apar de obicei în stoluri uriașe și devorează tot ce este verde și ierburi. Duhul lui Dumnezeu le folosește ca imagine

a influențelor teribile, pe care satan le va exercita într-o zi pentru a orbi complet simțurile oamenilor și a le distruge sufletele. El urmărește deja acest scop astăzi. În lume, însă, el nu poartă numele de „distrugător”. Mai degrabă, el le spune oamenilor că le va aduce lumină și iluminare și poate chiar să ia forma unui „înger de lumină” (2 Corinteni 11.14).

Fumul abisului se face deja simțit în toată așa-numita creștinătate, orbind simțurile necredincioșilor și închizând tot mai mult lumina cerului. Oamenii își deschid de bună voie urechile și inimile la influențele întunecătoare ale necredinței. Lăcustele au fețele ca „fețe de oameni”, adică au discernământ. Uneltele lui satan pretind cunoștințe profunde și puteri spirituale speciale (chiar și astăzi), iar oamenii se predau fericiți învățăturilor lor ademenitoare.

Lăudat să fie Dumnezeu că acestor forțe întunecate li se opune puterea Mântuitorului și Salvatorului în toată măreția Sa! Așa cum am menționat, aceasta este demonstrată de faptul că Hristos îi eliberează pe oameni de puterea lui satan și îi aduce în Împărăția Sa. „Când cel tare își păzește casa înarmat, bunurile lui sunt în pace. Dar, când unul mai tare decât el, venind asupra lui, îl răpune, îi ia toată armura în care se încrezuse și împarte prăzile luate de la el” (Luca 11.21,22). Domnul Isus a venit ca cel mai puternic peste satan, ca Cel tare, și l-a învins.

Să aruncăm o scurtă privire asupra luptei dintre aceste două mari puteri, a cărei realitate ne este arătată în câteva întâmplări din Evanghelii cu atâta seriozitate și impresionant în ispitirea Domnului în pustiu, în lupta dificilă din Ghetsimani și în evenimentele care au urmat.

Când Domnul Isus a coborât de pe muntele pe care predicase, a venit la El un lepros (Matei 8). Era un om care ajunsese într-o stare pe care Scripturile o descriu ca fiind „plin de lepră” [Luca 5.12]. Întregul său corp era contaminat, fiecare mădular era infectat, buzele îi erau murdare, urechile îi erau pătate, mâinile și picioarele îi erau murdare, pe scurt, era lepros de la cap până la picioare. Ce imagine a păcatului! Așa cum acest biet om se afla, din punct de vedere fizic, sub autoritatea cumplitei boli, tot așa, din punct de vedere spiritual, omul se află sub autoritatea păcatului, arma puternică din mâna distrugătorului, prin care acesta încearcă să îi țină pe oameni în puterea sa și să îi arunce cu siguranță în pierzare. Leprosul Îl întâlnește pe Domnul Isus. Conștient de toată nenorocirea stării sale, el se prosternă înaintea Lui și spune: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești”. Iar Domnul Își întinde mâna, îl atinge pe lepros și spune: „Vreau, fii curățit!”. Eclesiastul spune despre un conducător pământesc: „Cuvântul unui împărat este plin de putere, și cine-i va zice: «Ce faci?»” (Eclesiastul 8.4). Aici, Domnul cerului, al cărui Nume este Isus (Iehova-Mântuitorul), Își întinde mâna puternică și îl eliberează pe bietul om, inițial în sens trupesc, de autoritatea distrugătorului.

Acest eveniment este, din punct de vedere pur istoric, de o frumusețe plăcută, dar ceea ce ne prezintă în imagine este și mai frumos. Oare noi, cei răscumpărați, nu am experimentat același lucru în sens spiritual ca acel om? Atunci când am simțit realitatea teribilă a păcatului, care distruge simțurile și spurcă buzele, inima, mâinile și picioarele, am strigat și noi cu disperare totală: „Eu, nenorocitul! cine mă va salva din acest trup al morții?” Acesta este strigătul de disperare al unui om care, simțind toată nenorocirea sa sub autoritatea păcatului, se prăbușește înaintea lui Dumnezeu. Dar atunci am ajuns să cunoaștem și cealaltă putere, mai mare, am venit la Isus, Mântuitorul, care ne-a scos din păcat și din întuneric și ne-a adus sub domnia lui Dumnezeu și a luminii.

Un alt exemplu. Cuvântul ne relatează despre o femeie care a avut un duh de infirmitate timp de optsprezece ani. „Era gârbovă și nu putea nicidecum să se ridice” (Luca 13.11). Domnul spune despre această femeie că *satan* o legase. În acest caz nu era vorba de o boală de murdărire, dar

femeia nu se putea îndrepta. Era aplecată și nu putea decât să privească în jos sau, cel puțin, să vadă doar ceea ce era imediat în jurul ei: casa ei, rudele ei, activitățile lor, munca etc. Oare nu sunt mulți în vremurile noastre care sunt ca ea?

Dumnezeu l-a creat pe om *drept*, l-a format în așa fel încât să poată privi în sus, spre cer. Unul dintre trucurile lui satan este să-i lege pe oameni în așa fel încât ei să nu poată sta în picioare. Ei privesc doar în jos, sunt complet absorbiți de preocuparea lor pentru lucrurile pământești, pentru muncile și grijile sau bucuriile și plăcerile acestei vieți. Ei nu se gândesc la Dumnezeu. Și despre ei s-ar putea spune: „cei pe care satan i-a legat, și aceasta de atâția ani”.

În această privință, femeia nu era cu nimic mai bună decât leprosul. Ea era la fel de complet sub autoritatea distrugătorului ca și el. Dar Isus, Mântuitorul, îi iese și ei în cale. „Văzând-o, a chemat-o și i-a spus: «Femeie, ești dezlegată de neputința ta!»”. Apoi Și-a pus mâinile peste ea și *îndată* ea s-a îndreptat și L-a glorificat pe Dumnezeu.

Domnul a făcut ceva asemănător cu mulți dintre noi. Și aceștia mulți au trăit cândva ca această femeie, ai căror ochi erau ațintiți doar asupra lucrurilor pământești. Dar Domnul i-a eliberat din lanțurile pe care satan le pusese asupra lor și le-a permis să-și ridice privirea spre Dumnezeu și să-L glorifice. Și aceeași dragoste milostivă a Mântuitorului încă se străduiește să-i elibereze pe alții care sunt legați de duhul slăbiciunii lor.

În aceeași Evanghelie (Luca 18) citim că un orb stătea la cerșit lângă drum în apropiere de Ierihon. Asupra Ierihonului fusese odată pronunțat blestemul, iar în apropiere de acest loc blestemat stătea orbul, al cărui nume era Bartimeu, lipsit de mijloace, exclus de la lumina cerului, alungat parcă de puterea întunericului. Sărmanul, nenorocitul om! Atunci S-a apropiat de el adevărata lumină, Domnul Cel bogat din cer, care S-a făcut sărac de dragul nostru, pentru ca prin sărăcia Sa noi să ne îmbogățim. Bartimeu, profitând cu credință de ocazia de a fi eliberat de puterea întunericului, strigă fără să se lase intimidat de amenințările mulțimii: „Isuse, Fiul al lui David, ai milă de mine!” Cu cât i se opunea mai multă rezistență, cu atât striga mai tare: „Fiul al lui David, ai milă de mine!” Și când Domnul Isus a poruncit să fie adus la El, el își *aruncă* haina, *sare în picioare* și vine la El [Marcu 10.50]. Nu ezită o clipă. „*Ce vrei să-ți fac?*”, îl întreabă Domnul. Nu există limite pentru puterea Sa. „Tatăl iubește pe Fiul și a dat *toate* în mâna Lui” [Ioan 3.35]. Orbul spune: „Doamne, să văd!” Și iată că în clipa următoare totul se schimbă pentru el. Domnul îi răspunde: „Vezi! Credința ta te-a vindecat”. El „vede” și Îl slăvește pe Dumnezeu. Astfel, și el a fost transferat, ca să spunem așa, de sub puterea întunericului în Împărăția dragostei Fiului lui Dumnezeu și, fără să stea pe gânduri o clipă, „Îl urma [pe Isus], glorificându-L pe Dumnezeu”.

Să ne întoarcem acum în duh la Golgota. A venit cel mai întunecat ceas din istoria lumii. Domnul a spus despre el atunci când a fost dat în mâinile păcătoșilor: „Acesta este ceasul vostru și *puterea întunericului*” [Luca 22.53]. Cu această ocazie, întunericul și-a găsit expresia în cea mai înverșunată vrăjmășie, în ura maximă a inimii umane; și totuși Domnul a putut spune: „M-au urât *fără teme*” [Ioan 15.25]. Cuvinte emoționante! Ar fi putut fi dat vreun motiv atunci, ar putea fi dat vreun motiv astăzi, pentru care oamenii Îl urăsc pe Isus? Ce i-a determinat în acel moment să scuipe fața Sa sfântă, să Îi pună cununa de spini pe cap și să toarne leșia otrăvitoare a batjocurii lor chiar asupra Celui Răstignit? Era puterea întunericului care, venind de jos, a găsit o expresie atât de teribilă împotriva lui Isus în inima omului.

În acest ceas profund întunecat, vedem doi oameni la dreapta și la stânga Domnului. De-a lungul vieții lor l-au slujit pe căpetenia întunericului și acum sunt pe cale să pășească în fața Judecătorului lor etern. Dar amândoi blasfemiază la început. Ce adâncuri terifiante ale întunericului! Dar

ascultați, de pe buzele Mântuitorului batjocorit vin cuvintele: „Tată, iartă-i, pentru că nu ei știu ce fac!” [Luca 22.34]. Lumina din cer cade chiar și în acest ceas teribil. Rugăciunea vine din inima Celui Preaînalt și sublim, care locuiește în eternitate. Cuvinte mai sublime nu au fost rostite niciodată pe pământ.

Strălucirea acestei lumini cerești cade în sufletul unui tâlhar. El își ridică privirea și Îl recunoaște în Isus pe viitorul Împărat al lui Israel. Până în acest moment el slujise un alt stăpân. Dar stând aproape de prăpastie, sufletul său este condus la Isus, Mântuitorul, și urmând lumina care începe să-i lumineze inima, el se condamnă, își pedepsește camaradul și cere: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!” [Luca 23.42]. Deodată, el vede în Nazarineanul disprețuit de lângă el pe Domnul din cer, Împăratul căruia Îi aparține Împărăția. Smuls din pragul distrugerii, el intră în paradis cu Isus!

După ce și-a încheiat lucrarea, Isus S-a întors la cer. Dumnezeu L-a înviat dintre morți și „L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit” (Efeseni 1.20,21). Au trecut aproape două milenii de atunci, dar mâna Lui este încă întinsă și minunile harului au loc sub ochii noștri.

Saul din Tars a fost un miracol foarte special de acest fel. Urmărind amenințări și crime împotriva ucenicilor Domnului în ura sa față de Hristos, pradă căpeteniei întunericului, el a plecat pe drumul său spre Damasc. Deodată, în jurul lui a strălucit din cer, o lumină care întrecea strălucirea soarelui de amiază și, căzând la pământ, a auzit un glas care îi spunea: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?”. Tremurând, a întrebat: „Cine ești tu, Doamne?” și a primit răspunsul: „Eu sunt *Isus*, pe care Îl persecuți.” [Faptele apostolilor 9.4,5]. Acesta era Omul, acesta era Numele pe care Îl urâse atât de mult până atunci și acesta era Numele Domnului gloriei, care îi vorbea din cer! Din acel moment, Saul a predicat în sinagogi că acest Isus era Fiul lui Dumnezeu. Din acel moment, slujba sa, puterea sa, inima sa îi aparțineau.

Eram pierduți, făr' de nădejde,
Trăind ca lumea, în păcat.
Ne-ai liberat de sub robie
Și pentru Tin' ne-ai câștigat

Răpit pentru totdeauna! Și noi putem și avem voie acum să-L slujim pe Cel care ne-a iubit și, dându-Se pe Sine pentru noi, ne-a adus mântuirea și răscumpărarea. Cu adevărat, acum ar trebui să fie *suficient* și pentru noi să fi slujit poftelor oamenilor în „timpul trecut” pentru a trăi „timpul rămas” conform voinței Celui care ne-a smuls de sub puterea întunericului și ne-a umplut inimile cu lumină, pace și bucurie. „În cuvânt, în lucrare, în toată ființa, să fie citit Isus și nimic altceva!”

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Zwei Mächte*”